

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 29.10.1981, sp. zn. 5 Tz 32/81, ECLI:CZ:NS:1981:5.TZ.32.1981.1

Číslo: 35/1982

Právní věta: Pachateli, který se vyhýbá řádné práci, lze v rámci ochranného dohledu podle § 2 odst. 2 zák. č. 44/1973 Sb. uložit povinnost, aby po výkonu trestu odnětí svobody vstoupil do pracovního poměru a řádně plnil své pracovní povinnosti.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 29.10.1981

Spisová značka: 5 Tz 32/81

Číslo rozhodnutí: 35

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Ochranný dohled

Předpisy: 44/1973 Sb. § 2 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 35/1982 sb. rozh.

Pachateli, který se vyhýbá řádné práci, lze v rámci ochranného dohledu podle § 2 odst. 2 zák. č. 44/1973 Sb. uložit povinnost, aby po výkonu trestu odnětí svobody vstoupil do pracovního poměru a řádně plnil své pracovní povinnosti.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR z 29. 10. 1981 sp. zn. [5 Tz 32/81](#).)

K stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti ČSR v neprospěch obviněného V. V. Nejvyšší soud ČSR doplnil výrok o ochranném dohledu v rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. dubna 1981 sp. zn. 3 To 588/81 tak, že podle § 2 odst. 2 zák. č. 44/1973 Sb. se obviněnému V. V. ukládá povinnost, aby po výkonu trestu odnětí svobody uzavřel přiměřený pracovní poměr a řádně plnil pracovní povinnosti.

Z odůvodnění:

Rozsudkem okresního soudu v Semilech ze dne 23. března 1981 sp. zn. 1 T 84/81 byl obviněný V. V. uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 tr. zák. a odsouzen k trestu odnětí svobody na 32 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do druhé nápravně výchovné skupiny. Podle § 72 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. zák. bylo obviněnému uloženo ochranné

protialkoholní léčení ambulantní a dále podle § 4 odst. 2, § 3 odst. 1 a § 2 odst. 1, 2 zák. č. 44/1973 Sb. byl obviněnému uložen ochranný dohled na dva roky s povinností uzavřít po ukončení trestu odnětí svobody přiměřený pracovní poměr a řádně plnit pracovní povinnosti a s omezením spočívajícím v zákazu návštěv restauračních místností za účelem požívání alkoholických nápojů.

K odvolání obviněného krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 26. dubna 1981 sp. zn. 3 To 588/81 zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř. rozsudek okresního soudu ve výroku o ochranném dohledu a za použití § 259 odst. 3 tr. ř. sám rozhodl tak, že obviněnému uložil podle § 4 odst. 2 a § 3 odst. 1 zák. č. 44/1973 Sb. ochranný dohled v rozsahu § 2 odst. 1 cit. zákona na dobu dvou roků. Podle § 2 odst. 2 cit. zákona uložil obviněnému omezení spočívající v zákazu návštěv restaurací, pohostinských provozoven a podniků veřejného stravování za účelem požívání alkoholických nápojů.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu v Hradci Králové podal ministr spravedlnosti ČSR dne 16. září 1981 stížnost pro porušení zákona, ve které uvádí, že je zřejmé, že po výkonu trestu odnětí svobody je třeba na obviněného působit k překonání jeho negativního vztahu k práci jako jedné z příčin jeho trestné činnosti. Tomuto požadavku odpovídala povinnost stanovená okresním soudem v rámci ochranného dohledu podle § 2 odst. 2 zák. č. 44/1973 Sb.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. na podkladě stížnosti pro porušení zákona správnost všech výroků napadeného rozhodnutí i správnost postupu řízení, jež mu předcházelo, a shledal, že zákon porušen byl.

Podle názoru krajského soudu okresní soud pochybil, když obviněnému uložil též povinnost uzavřít po výkonu trestu odnětí svobody přiměřený pracovní poměr a řádně plnit pracovní povinnosti, neboť obviněný by byl povinen pracovat i v případě, že by ze zdravotních důvodů byl práce vůbec neschopen. Domnívá se proto, že takto vymezená povinnost odporuje zákonu. S uvedeným názorem nelze souhlasit. Obviněnému lze v rámci výkonu ochranného dohledu uložit podle § 2 odst. 2 zák. č. 44/1973 Sb. takové další povinnosti nebo omezení, které směřují především k vyloučení těch nežádoucích jevů, které se dosud vyskytovaly v životě obviněného a byly překážkou toho, aby vedl řádný život pracujícího člověka (srov. č. 40/1976 sb. rozh. tr.). V této souvislosti nelze opominout, že obviněný se souzené trestné činnosti dopustil v době, kdy byl právě bez pracovního poměru a ze spisů ohledně jeho předchozích odsouzení bylo zjištěno, že v době páchaní dřívější trestné činnosti byl obviněný rovněž bez pracovního poměru nebo řádně neplnil svoje pracovní povinnosti vyplývající z pracovního poměru.

Je tedy zřejmé, že i po výkonu trestu odnětí svobody je nezbytné na obviněného působit k překonání jeho negativního vztahu k práci jako jedné z příčin jeho trestné činnosti. Tomuto požadavku proto odpovídala povinnost stanovená v rámci ochranného dohledu podle § 2 odst. 2 zák. č. 44/1973 Sb. okresním soudem v Semilech. Nejvyšší soud ČSR po vyslovení porušení zákona postupoval tak, že výrok o ochranném dohledu přezkoumávaného rozsudku doplnil podle § 270 odst. 2 tr. ř. per. anal. o povinnost, která byla správně stanovená rozsudkem okresního soudu, aniž by bylo nutno výrok rozsudku krajského soudu rušit. K námitce krajského soudu je třeba uvést, že za nesplnění uložené povinnosti nebude možno činit obviněného odpovědným, jestliže by nemohl vstoupit do pracovního poměru bez své viny.